

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobců **a) Mgr. K. D., a b) V. D.**, obou právně zastoupených Mgr. Ditou Křápkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Obilní trh 4, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, Malinovského náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2002, č. j. OÚSŘ U 02/27269/Zal, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2005, č. j. 30 Ca 242/2002-61,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včasnou kasační stížností se stěžovatelé (dále i „žalobci“) domáhali zrušení výše označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ÚMČ Brno-Líšeň č. 262 ze dne 21. 3. 2002, č. j. STU/20/0200133/000/002, o umístění novostavby rodinného domu manželů MUDr. A. a MUDr. B. Č. na pozemku p. č. 5318/2 v k. ú. L., a odvolání žalobců zamítl.

Žalobci se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného v podstatě z následujících důvodů. Namítali, že dosud nebyl ukončen jejich nájemní vztah k pozemku p. č. 5318/2 v k. ú. L., na kterém je stavba rodinného domu plánována, a že se na tomto pozemku nachází řada dřevin v jejich vlastnictví. Dále sporovali architektonické řešení stavby

nového domu, které podle nich zasáhne rušivě a nešetrně do současného architektonického výrazu ulice S. z. Další žalobní námitkou se domáhali většího odstupu navrhované stavby ode jejich pozemku, respektive garáže, na které chtějí realizovat přístavbu a nástavbu. Požadovali zejména dodržení vzdáleností dle § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecně technických požadavcích na výstavbu (dále jen „OTP“), konkrétně vzdálenosti 7 m od stavby garáže. Ta byla podle nich kolaudována v roce 1975 společně s jejich rodinným domem. Toto tvrzení doplnili v replice k vyjádření žalovaného k žalobě tak, že v uvedeném roce byla kolaudována pouze stavba rodinného domu, přičemž z důvodu povrchových úprav komunikace měla být stavba garáže kolaudována samostatně. K tomu však bez jejich zavinění nedošlo, což zjistili až v současné době. V tomto podání rovněž uvedli, že dotčená garáž je funkčně propojena s domem.

Krajský soud v Brně rozsudkem žalobu zamítl, neboť žalobní námitky neseznal odůvodněnými. K otázce odstupu nového rodinného domu od přístavby a nástavby žalobců zdůraznil, že je třeba vycházet ze současného faktického stavu věci. Stavební úřad podle něj dodržel zmíněné ustanovení § 8 odst. 2 OTP, dle kterého se odstup měří od obvodových zdí rodinného domu. Garáž totiž není dle § 120 odst. 1 občanského zákoníku součástí rodinného domu, neboť svou funkcí neslouží k bydlení. Podotkl, že na tom nemůže nic změnit ani propojení garáže s rodinným domem, které navíc žalobci v průběhu celého správního řízení, ani v žalobě, nenamítali.

Žalobci napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a domáhali se jeho zrušení. Skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá podle nich oporu ve správním spise. V územním řízení tak bylo rozhodnuto v rozporu se skutečným stavem věci, důsledkem čehož bylo nedodržení odstupových vzdáleností staveb dle § 8 odst. 2 OTP. V souvislosti s tímto ustanovením také dle jejich názoru krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, když uvedl, že garáž není součástí domu a že na tom nemůže nic změnit ani její propojení s rodinným domem. Podle žalobců je garáž funkčně propojená s domem jeho součástí. V takovém případě je nutno měřit odstupové vzdálenosti od obvodových zdí jakožto součástí domu a nikoliv od obvodových zdí štítů sousedních domů. Tuto stížní námitku označili za stěžejní. Zdůraznili, že dům koupili ve fázi rozestavěné stavby, přičemž pro tento rodinný dům včetně garáže bylo vydáno stavební povolení ze dne 30. 3. 1972. Následně si pořídili novou projektovou dokumentaci k domu, ve které se již počítalo s funkčním propojením s garáží. Tato nově zpracovaná projektová dokumentace byla stavebním úřadem schválena a potvrzena pod č. j. OÚPA 856/1974. O propojení garáže s domem musel dle nich stavební úřad dobře vědět, kupříkladu z projektové dokumentace z ledna 1974 přiložené k žádosti o přípojku zemního plynu. Žalobci na tuto skutečnost při místních šetřeních pracovníky stavebního úřadu také výslovně upozorňovali. Není rovněž pravdou, že by garáž byla realizována jinak, než předpokládalo schválené stavební povolení. Skutečnost, že stavební úřad dokumentaci o stavebním povolení ztratil, nemůže být žalobcům k tíži. Rovněž tak nenesou vinu na tom, že garáž nebyla zkolaudována. Správní orgány však tento skutkový stav ignorovaly a rozhodly v rozporu s ním, důsledkem čehož je nedodržení zmíněných odstupových vzdáleností stanovených OTP. Žalobci tak považovali žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Navrhli proto, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že dle rozhodnutí o přípustnosti stavby, které vydal Útvar územního plánování a architektury ONV Brno IV. dne 30. 3. 1972 pod č. j. 1061/72/Š, měly být garáže umístěny v prolukách mezi domy

vždy po dvou boxech se společnou štítovou zdí v hranici pozemku. Žalobci však svoji garáž situovali zcela v rozporu s touto podmínkou vedle svého domu. Do dnešního dne tak garáž nebyla dodatečně povolena ve smyslu § 88 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a nemohla být proto ani zkolaudována. Podle žalovaného je tak za situace, kdy stavba garáže byla realizována v rozporu se stavebním povolením, zcela irelevantní, zda je funkčně propojena s rodinným domem či nikoliv. Ač tak výslovně neučinil, z obsahu vyjádření lze dovodit, že navrhuje zamítnutí kasační stížnosti žalobců.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně se nemohl ztotožnit se stížní námitkou žalobců, navíc velmi obecně formulovanou, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Tento důvod kasační stížnosti je důvodný za situace, kdyby součástí správního spisu nebyly podklady, ze kterých správní orgán při vydání rozhodnutí vycházel nebo za situace, že by skutková zjištění byla nedostatečná. Takovou vadou však správní řízení stíženo nebylo. Ostatně ani žalobci v kasační stížnosti nespécifikovali, v čem by skutková zjištění žalovaného měla být neúplná, či které doklady by měly absentovat. Ani z průběhu důkazního řízení nelze dovodit, že by žalobci navrhovali provedení nějakých dalších důkazů. Naopak z obsahu správního spisu lze naznat, že jsou v něm založeny všechny písemné podklady, o které stavební úřad a následně žalovaný svá rozhodnutí opřely, včetně těch, které žalobci v kopii přiložili ke kasační stížnosti. Pokud žalobci v kasační stížnosti přišli s tvrzením, že doklady prokazující vydání stavebního povolení na stavbu garáže byly příslušnými orgány veřejné správy v minulosti ztraceny, pak nutno konstatovat, že zůstalo zcela nepodloženo. V souvislosti s uvedenou stížní námitkou Nejvyšší správní soud rovněž zkoumal, zda skutková podstata, ze které správní orgány vycházely, nebyla v rozporu s obsahem správního spisu, tedy že by jejich závěry nekorespondovaly s podklady založenými ve správním spise. Ani takové pochybení však neshledal a uzavřel, že důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v přezkoumávané věci oprávněnými shledány nebyly.

Pokud jde o námitku žalobců dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak za onu nesprávně soudem posouzenou právní otázku označili žalobci výklad ustanovení § 8 odst. 2 OTP. Dle tohoto ustanovení vytvářejí-li rodinné domy mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m. Žalobci namítali, že v jejich případě měla být vzata v potaz vzdálenost od štítové zdi nového domu k obvodové zdi jejich garáže, nikoliv ke štítové zdi jejich domu. To zdůvodňovali funkčním propojením garáže s rodinným domem a argumentovali rovněž chystanou přístavbou a nástavbou svého domu na této garáži. Ani této stížní námitce však Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. V průběhu správního řízení i řízení před krajským soudem bylo spolehlivě prokázáno, že na stavbu předmětné garáže žalobců nebylo vydáno stavební povolení, v důsledku čehož nedošlo ani ke kolaudaci této stavby. Právě tato skutečnost má pro posouzení věci zásadní význam. Nikoliv tedy krajským soudem zdůrazněná zásada prvního stavebníka, ani otázka propojení garáže s domem, to jsou v daném případě okolnosti druhotné. Podstatné je, že stavba garáže nebyla postavena v souladu s příslušnými stavebními předpisy a v územním řízení o umístění nového rodinného domu k ní z toho důvodu nemohlo být přihlíženo. Účastníci správního řízení se nemohou při ochraně svých subjektivních veřejných práv s úspěchem dovolávat zohlednění protiprávního stavu trvajících na jejich straně, byť by jej přímo nezavinili. Akceptace takové námitky by byla v rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména zásadou legality. Krajský soud proto nepochybil, když v postupu stavebního úřadu

i žalovaného při zjišťování odstupové vzdálenosti mezi domem žalobců a umístěnou stavbou neshledal závad. Nejvyšší správní soud se z jeho závěrem ztotožnil, byť částečně z jiných důvodů, jak shora popsáno. Zjištěná vzdálenost (8 m) mezi štítovými zdmi obou staveb je se zmíněným ustanovením § 8 odst. 2 OTP plně v souladu. Stejně tak nemohla být zohledněna ani žalobci toliko zamýšlená přístavba a nástavba domu, navíc uvažovaná právě na nepovolené stavbě garáže.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost, zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobci nedosáhli v řízení procesního úspěchu, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.), žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. dubna 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu